

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Ryszard Małecki

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Małgorzata Radomska-Stęplewska

Sędzia Sądu Okręgowego Anna Kulczewska-Garcia

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2021 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku P. G., S. G. i A. M.

przy udziale (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawców i uczestnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 1 czerwca 2020 r.

sygnatura akt I Ns 455/15

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

1. oddalić wniosek,

2. kosztami postępowania obciążyć wnioskodawców i uczestnika w zakresie przez nich poniesionym, a nie uiszczonymi kosztami sądowymi po połowie, szczegółowe ich wyliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu;

II. oddalić apelację wnioskodawców;

III. zasądzić od wnioskodawców na rzecz uczestnika kwotę 580 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

IV. zwrócić wnioskodawcom kwotę 100 zł jako nadpłaconą opłatę od apelacji.

Małgorzata Radomska-Stęplewska Ryszard Małecki Anna Kulczewska-Garcia

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 1 czerwca 2020 r. Sąd Rejonowy w Szamotułach ustanowił służebność przesyłu na rzecz (...) spółki z o.o. w P. na nieruchomości położonej w B. gmina R., dla której Sąd Rejonowy w Szamotułach prowadzi księgę wieczystą (...), polegającą na prawie przechodu i przejazdu, eksploatacji, dokonywaniu kontroli, przeglądów, napraw, konserwacji, modernizacji, remontów, usuwaniu awarii lub wymianie urządzeń w zakresie

niezbędnym do zapewnienia prawidłowego i niezakłóconego działania linii energetycznej 15 kV, ujętej na mapie sporządzonej przez biegłego geodetę J. L. z dnia 1 lutego 2019 r. stanowiącej integralną część postanowienia; zasądził od uczestnika postępowania solidarnie na rzecz wnioskodawców kwotę 8.497 zł tytułem wynagrodzenia za ustanowioną w punkcie 1 służebność; zasądził od uczestnika postępowania solidarnie na rzecz wnioskodawców kwotę 4.331 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 240 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego i nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Szamotułach od wnioskodawców solidarnie kwotę 4.229,56 zł i od uczestnika postępowania kwotę 1.908,07 zł tytułem kosztów sądowych.

Apelacje od tego orzeczenia wnieśli zarówno wnioskodawcy, jak i uczestnik.

Wnioskodawcy zaskarżyli postanowienie w zakresie punktów 2, 3 i 4 tj. w zakresie wysokości przyznanego wynagrodzenia i rozliczenie kosztów postępowania. Apwielacja oparta została na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez:

- błędną ocenę opinii biegłego i uznanie, że współczynnik k powinien wynosić 0,3, a w konsekwencji jednorazowe wynagrodzenie 8.497 zł
- uznanie, że opinia D. B. została sporządzona prawidłowo i może stanowić podstawę ustalenia wysokości wynagrodzenia
- w zw. z art. 156 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzez dokonanie wadliwej oceny operatu szacunkowego, który był nieaktualny.

W konsekwencji wnioskodawcy wnieśli o zmianę punktu 2. postanowienia i podwyższenie wynagrodzenia do 10.624 zł, zmianę punktu 4. i ściągnięcie od uczestnika kwoty 4.229,56 zł za opinię biegłej L. oraz o zasądzenie o uczestnika kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawców uczestnik wniósł o jej oddalenie i obciążenie wnioskodawców kosztami postępowania apelacyjnego.

Uczestnik zaskarżył postanowienie w całości, domagając się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku i zasądzenie od wnioskodawców na rzecz uczestnika kosztów postępowania za I instancję według norm przepisanych, zasądzenia od wnioskodawców na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postępowania i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przede wszystkim w zakresie rozpoznania zgłoszonego zarzutu zasiedzenia, który nie został w sposób pełny i wyczerpujący przez Sąd i instancji rozpoznany

Apelacja uczestnika została oparta na następujących zarzutach:

1. naruszenie art 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., 230 k.p.c. oraz 231 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz niezasadne przyjęcie, że:

a) do ustalenia stanu faktycznego nie przyczyniły się dokumenty przedłożone przez uczestnika dotyczące posadowienia sieci na nieruchomości wnioskodawcy w miejscowości B. pomimo, że przedłożona dokumentacja dotyczyła sieci SN i nn w miejscowości B. - jedynej sieci w tej miejscowości, która zapewnia mieszkańcom energię elektryczną, co wynika wprost z protokołów elektryfikacji, schematów i mapek oraz opisu technicznego sieci, a także należy mieć na uwadze, że w wykazie właścicieli nieruchomości w zakresie przeprowadzonej w latach 70-tych modernizacji znajdują się na nieruchomości wnioskodawcy,

b) w zakresie braku ustalenia przez Sąd I instancji, w jakich datach mogło dojść do zasiedzenia, mając na uwadze fakt, że urządzenia zostały wybudowane w latach 70-tych, w czasie, a także poprzez brak ustaleń w zakresie przeniesienia posiadania służebności czy już zasiedzianego prawa służebności gruntowej o treści służebności przesyłu, na rzecz kolejnych podmiotów eksploatujących przedmiotową sieć, aż ostatecznie na rzecz (...) sp. z

o.o., pomimo załączenia przez uczestnika do akt sprawy dokumentacji z okresu (lata 70-te), a także w zakresie wykazania przeniesienia posiadania, decyzji przenoszącej własność urządzeń wraz z prawami, z którymi sieć na nieruchomości wnioskodawcy jest połączona (GPZ K. i tworzy związek funkcjonalny) oraz aktów notarialnych, zarządzeń i postanowień wykazujących przekształcenia podmiotowe i przeniesienie posiadania urządzeń, prawa służebności

c) uczestnik był posiadaczem służebności w złej wierze, pomimo pobudowania urządzeń w latach 70-tych na podstawie stosownych decyzji administracyjnych i zgód, zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego

d) linia elektroenergetyczna średniego napięcia K.-S. przecina miejscowość B., jako jedyna linia takiego typu, a B. leży pomiędzy K. i S., stąd niemożliwy jest inny wniosek niż przyjęcie, że cała dokumentacja przedłożona przez uczestnika w odpowiedzi na wniosek dotyczy B. i nieruchomości wnioskodawców

2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 230, 231 i 227 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważania zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przekroczenie swobodnej oceny dowodów i brak dostatecznego i pełnego odniesienia się do podniesionego przez uczestnika zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyły, mając na uwadze załączone dokumenty, dowody, okoliczności związane z własnością nieruchomości do lat 80-tych przez Skarb Państwa, brak odniesienia się w uzasadnieniu do okoliczności związanej z przeniesieniem posiadania służebności, co spowodowało, że sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy

3. naruszenie art. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z 230, 231 i 227 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważania zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz niezastosowanie domniemania faktycznego i zasad doświadczenia życiowego oraz przekroczenie swobodnej oceny dowodów poprzez brak ustalenia, że:

a) urządzenia na nieruchomości wnioskodawcy znajdującej się w miejscowości B. zostały wybudowane i podłączone do napięcia w latach 70-tych zgodnie z przedłożoną dokumentacją dotyczącą sieci w miejscowości B. jedynej sieci SN i nn, której fragment znajduje się również na nieruchomości wnioskodawcy

b) urządzenia te mają charakter czynny od ww. czasu, wszystko to pozwalało na uwzględnienie zgłoszonego przez uczestnika zarzutu zasiedzenia służebności

4. naruszenie art. 245 k.p.c., 2352 § 1 pkt 2 oraz § 2,308 k.p.c. oraz 309 k.p.c. w zw. z art. 233, 227, 229, 230 i 231 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie części dokumentów przedłożonych przez Uczestnika (dokument OT z dnia 30.12.1976 r.; dokument PT z dnia 3.01.1977 r.; zestawienie materiałów dot. linii K. - S.; schemat - profil podłużny trasy linii 15 kV GPZ K. - S.; wykaz montażowy; mapka ukazująca związek funkcjonalny między urządzeniami znajdującymi się na nieruchomości wnioskodawcy a GPZ K., decyzji wojewody (...) z dnia 0.10.1995 r., fragment załącznika nr 1b do aktu notarialnego z 30.06.2007 r. poz. 951) i uznanie, że nie zawierają treści (faktów) istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności daty posadowienia i uruchomienia urządzeń na gruncie, podłączenia do napięcia, charakteru czynnego urządzeń ich nieprzerwanej eksploatacji od dnia 3.01.1977 r., co miało wpływ na wynik sprawy poprzez brak ustalenia istotnych okoliczności sprawy, co skutkowało brakiem uwzględnienia zarzutu zasiedzenia służebności, będącego zarzutem niweczącym dochodzone przez wnioskodawcę roszczenie

5. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 228, 229, 230,231 i 227 k.p.c. skutkujące nieustaleniem stanu faktycznego w sprawie i brak wszechstronnego rozważania zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz nie zastosowanie domniemania faktycznego, zasad doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej dla oceny tego materiału, a także przekroczenie swobodnej oceny dowodów, które skutkowało:

a) niewłaściwym ustaleniem stanu faktycznego, polegającym na nieprzyjęciu, że urządzenia przesyłowe na nieruchomości wnioskodawców istnieją co najmniej od 3 stycznia 1977 r. i są stale eksploatowane w niezmiennym zakresie; znajdują się w posiadaniu uczestnika i jego poprzednika, co stanowi wyraz posiadania prawa służebności

b) nieprzeprowadzenie dowodu z decyzji Wojewody (...) znajdujących się w aktach ksiąg wieczystych o nr (...) i niedokonanie na ich podstawie ustalenia przeniesienia posiadania prawa służebności i przeniesienia urzędzeń na dzień 5 grudnia 1990 r. ze Skarbu Państwa na rzecz poprzednika uczestnika

c) nieprzeprowadzenie dowodu z fragmentu załącznika nr 1b (poz. 951 - GPZ K.) i nieustalenie na ich podstawie faktu przeniesienia posiadania na rzecz uczestnika z dniem 30.06.2007 r.

d) pominięcie przy ustaleniu stanu faktycznego:

- odpisów z ksiąg wieczystych o nr (...) (GPZ K.)
- decyzji wojewody (...) z dnia 03.10.1995 r.
- wyciągu z aktu notarialnego Re. A (...) wraz z fragmentem załącznika nr 1b (poz. 951 - GPZ K.)
- stanowiska Wnioskodawców, którzy nie zakwestionowali faktów powołanych przez uczestnika w odpowiedzi na wniosek, a które stanowią istotę i podstawę podniesionego zarzutu zasiedzenia

co miało wpływ na wynik sprawy z uwagi na niewłaściwe ustalenie stanu faktycznego w zakresie faktycznej daty rozpoczęcia posiadania służebności, faktycznego posiadania służebności i przeniesienia posiadania na kolejnych poprzedników Uczestnika, co skutkowało nieuwzględnieniem zarzutu zasiedzenia służebności.

6. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 228, 229, 230, 231 i 227 k.p.c. w zw. z art. 368 § I1 k.p.c. skutkujące niepełnym ustaleniem stanu faktycznego w sprawie i niezasadnym przyjęciem, że uczestnik nie wykazał faktów niezbędnych do uwzględnienia zarzutu zasiedzenia, co wynika z okoliczności nie ustalenia przez Sąd następujących faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy:

a) daty objęcia urzędzeń i służebności w posiadanie (tj. wskazanie daty początkowej korzystania z urzędzeń), od której to daty należy liczyć posiadanie prowadzące do zasiedzenia, choć z materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz ze stanowiska stron wynika, że urzędzenia na nieruchomości wnioskodawców znajdują się na niej co najmniej od końca 1975 r.

b) daty, kiedy urzędzenia, których fragment znajdują się na nieruchomości wnioskodawców zostały wybudowane a także kiedy zostały oddane do eksploatacji, choć z zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym przede wszystkim z zeznań świadka wynika, że urzędzenia te wybudowano w 1941 r., a z całą pewnością istnieją i mają charakter czynny w takim stanie jak obecnie od końca 1975 r., kiedy świadek rozpoczął pracę

c) daty przejścia własności urzędzeń i daty przejścia posiadania służebności i posiadania urzędzeń w dacie 05.12.1990 r. (przejście ze Skarbu Państwa na rzecz Zakładu (...) w P.) oraz w dacie 30.06.2007 r. (przejście z (...) S.A. na rzecz uczestnika)

d) nieprzerwanego posiadania urzędzeń i prawa służebności na nieruchomości wnioskodawców począwszy co najmniej od końca 1975 r., co miało wpływ na wynik sprawy z uwagi na niewłaściwe ustalenie stanu faktycznego w zakresie faktycznej daty rozpoczęcia posiadania służebności, faktycznego posiadania służebności i przeniesienia posiadania na kolejnych poprzedników uczestnika, co skutkowało nieuwzględnieniem zarzutu zasiedzenia służebności.

7. niewłaściwe zastosowanie art. 520 § 2 k.p.c. i nie zastosowanie art. 520 § 1 k.p.c., co skutkowało obciążeniem uczestnika kosztami postępowania w całości za postępowanie I instancyjne, pomimo, że nawet w przypadku ustanowienia służebności (ostania się rozstrzygnięcia), koszty opinii biegłych były konieczne aby uczynić zadość roszczeniu wnioskodawcy i były konieczne do przeprowadzenia w tego typu sprawach, co uzasadnia zastosowanie art. 520 § 1 k.p.c.

8. naruszenie art. 172 k.c. w zw. z art. 176 k.c. oraz art. 352 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c. i w zw. z art. 7 k.c., poprzez błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie, niezastosowanie przedmiotowych przepisów, polegające na:

a) uznaniu że poprzednik prawny uczestnika, względnie uczestnik (w zależności od kiedy rozpoczął się termin zasiedzenia), nie nabył poprzez zasiedzenie prawa służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu, względnie służebności przesyłu - i tak najpóźniej z dniem 03.01.2007 r., polegającego na trwałym korzystaniu z urządzeń elektroenergetycznych znajdujących się na nieruchomościach wnioskodawców położonych w B.,

b) uznaniu że domniemania, z których uczestnik korzysta, tj. ciągłości posiadania i dobrej wiary, nie mają zastosowania w niniejszej sprawie i zostały obalone przez wnioskodawcę

c) braku odniesienia się przez Sąd I instancji do poszczególnych przesłanek zgłoszonego zarzutu zasiedzenia (ciągłości posiadania, przeniesienia posiadania służebności i zasiedzonego prawa, związku funkcjonalnego), a jedynie lakoniczne odniesienie się do przedmiotowego zarzutu niweczącego dochodzone roszczenie przez wnioskodawcę

d) uznaniu, że dokumenty załączone do sprawy przez uczestnika nie wykazują spełnienia przesłanek zasiedzenia, pomimo braku szczegółowego zapoznania się z nimi przez Sąd I instancji, braku powiązania ich z nieruchomością wnioskodawcy (pomimo wykazu wł. działek, na którym nieruchomość wnioskodawcy widnieje, załączonych mapek oraz mając na uwadze fakt, że w przedmiotowej miejscowości jest to jedyna linia SN i nn zasilająca odbiorców, zatem dokumentacja załączona do sprawy przez uczestnika musiała dotyczyć przedmiotowych sieci, których fragment znajduje się na nieruchomości wnioskodawców,

9. naruszenie art. 172 k.c. w zw. z art. 176 k.c., 352 k.c., 348 i 340 k.c. art. 7 k.c. oraz art. 224 k.c. w zw. z art. 340 k.c. poprzez ich niezastosowanie i tym samym nie zbadanie przez Sąd przesłanek skutkujących zasiedzeniem służebności na rzecz uczestnika, polegającej na trwałym korzystaniu z urządzeń elektroenergetycznych znajdujących się na nieruchomości wnioskodawców (w szczególności w zakresie wskazanym w treści odpowiedzi na wniosek),

10. naruszenie art. 348 k.c. i 55¹ k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię, polegającą na założeniu, że przeniesienie przedsiębiorstwa na rzecz uczestnika i jego poprzedników prawnych nie obejmowało swoim zakresem posiadania służebności i prawa służebności, które stanowią prawo związane z tym przedsiębiorstwem.

W odpowiedzi na apelację uczestnika wnioskodawcy wnieśli o jej oddalenie i obciążenie uczestnika kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestnika zasługiwała na uwzględnienie, natomiast apelacja wnioskodawców okazała się bezzasadna.

Uczestnik podniósł zarzut zasiedzenia służebności i przytoczył okoliczności faktyczne oraz przedłożył dowody na jego poparcie.

Sąd Okręgowy podziela ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego w kwestii dopuszczalności nabycia przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2019 r., II CSK 626/18 i powołane tam orzecznictwo. Jednocześnie Sąd Okręgowy wziął pod uwagę fakt, że zawisła w Trybunale Konstytucyjnym sprawa P 10/16 (aktualnie 11/16), mimo upływu ponad 4 lat nie doczekała się nadania jej merytorycznego biegu i nie została zakończona orzeczeniem podważającym konstytucyjność tego stanowiska.

Uczestnik podniósł, że linia 15 kV jest fragmentem linii K.-S. i została zmodernizowana w latach 1976-1977, na którą to okoliczność przedłożył protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 5 stycznia 1977 r. dotyczący linii 15 kV K. – S. (k. 42) oraz mapę przebiegu linii przez nieruchomość wnioskodawców (k. 46). Dokumenty te same w sobie nie budziły żadnych wątpliwości i stanowiły wystarczającą podstawę do uznania, że uczestnik wykazał, że linia

przechodząca przez nieruchomości wnioskodawców stanowi fragment linii 15 kV K.-S.. Wnioskodawcy w żaden sposób nie zakwestionowali tych okoliczności faktycznych, ani też dokumentów, zakwestionowali jedynie prawną możliwość posiadania służebności przez przedsiębiorstwo państwowe przed 1990 r. i ciągłość tego posiadania.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że uczestnik wykazał fakt posadowienia i funkcjonowania linii na nieruchomości wnioskodawców co najmniej od dnia 5 stycznia 1977 r. jako trwałego i widocznego urządzenia i od tej daty należało liczyć początek biegu terminu zasiedzenia.

Do dnia 31 stycznia 1989 r. obowiązywała – zgodnie z ówczesnym art. 128 kc – zasada jednolitego funduszu własności państwowej, która stanowiła, że własność państwowa przysługuje niepodzielnie państwu, natomiast państwowe osoby prawne, w granicach swojej zdolności prawnej, wykonują w imieniu własnym względem zarządzanych przez nie części mienia ogólnonarodowego uprawnienia płynące z własności państwowej. Fakt więc istnienia przedsiębiorstwa przesyłowego – jako państwowej osoby prawnej, nie powodował, by podmiot ten mógł nabyć dla siebie prawo rzeczowe, lecz czynił to ze skutkiem dla Skarbu Państwa. Z kolei uchylenie art. 128 k.c. w pierwotnym brzmieniu w dniu 1 lutego 1989 r. nie spowodowało uwłaszczenia z tym dniem państwowych osób prawnych, co do składników mienia państwowego znajdujących się w ich zarządzie (por. uchwałę SN z 18.06.1991 r., III CZP 38/90, niepubl. oraz postanowienie SN z 23.01.2013 r., I CSK 256/12, niepubl.). „Uwłaszczenie” takie nastąpiło dopiero z dniem 7 stycznia 1991 r. na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych (Dz.U. z 1991 r. Nr 2, poz. 6). – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., II CSK 853/14, niepubl. Oznacza to, że owo „uwłaszczenie” przedsiębiorstwa przesyłowego było jednoznaczne z przeniesieniem nań służebności jako prawa związanego z prawem własności nieruchomości (części składowej nieruchomości – art. 50 kc.), a co za tym idzie z możliwością doliczenia przez to przedsiębiorstwo okresu posiadania Skarbu Państwa.

Nie budziły zastrzeżeń dokumenty obrazujące kolejne przekształcenia po stronie przedsiębiorstwa przesyłowego w kontekście dalszej ciągłości posiadania.

Nie mogło budzić również wątpliwości, że posiadanie to miało charakter posiadania w złej wierze i nabycie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu nastąpiło z dniem 5 stycznia 2007 r. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w P..

W konsekwencji należało uznać, że zarzut zasiedzenia zgłoszony przez uczestnika znajdował oparcie w przesłankach nabycia przez zasiedzenie służebności (art. 292 kc. w zw. z art. 172 § 1 i 2 kc. oraz 176 kc.) i zniweczył roszczenie wnioskodawców o ustanowienie służebności, w wyniku czego ich wniosek w tej kwestii podlegał oddaleniu, a co za tym idzie – apelacja wnioskodawców zmierzająca do podwyższenia wynagrodzenia za ustanowienie służebności nie mogła zostać uwzględniona.

Skutkowało to uwzględnieniem apelacji uczestnika i zmianą zaskarżonego postanowienia na podstawie art. 386 § 1 kpc. w zw. z art. 13 § 2 kpc. oraz oddaleniem apelacji wnioskodawców na podstawie art. 385 kpc. w zw. z art. 13 § 2 kpc.

O kosztach postępowania w I instancji orzeczono na podstawie art. 520 § 1 kpc., obciążając nimi wnioskodawców i uczestnika w zakresie poniesionym, a nie uiszczonymi kosztami sądowymi po połowie. U podstaw tego rozstrzygnięcia, mimo że interesy wnioskodawców i uczestnika były sprzeczne, leżała okoliczność, że wnioskodawcy zostali niejako przymuszeni przez bierność uczestnika do uregulowania stanu prawnego jego posiadania – uczestnik przez wiele lat nie uregulował stanu prawnego posiadania służebności i nie doprowadził do uzyskania potwierdzenia posiadania tytułu przez uzyskanie postanowienia o zasiedzeniu. Nadto, Sąd Okręgowy miał na uwadze okoliczność, że w judykaturze sądów powszechnych oraz w doktrynie kwestia dopuszczalności nabycia przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu wywołuje kontrowersje.

Koszty postępowania w II instancji obciążały wnioskodawców na podstawie art. 520 § 2 kpc. Koszty uczestnika wywołane apelacjami wnioskodawców i uczestnika to: wynagrodzenia pełnomocnika wg stawki określonej zgodnie z § 5 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), 50 % z 480 zł x 2 = 480 zł oraz opłata od apelacji

100 zł pochłonięta przez opłatę od uzasadnienia 100 zł, czyli łącznie 580 zł. Wnioskodawcom należał się zwrot kwoty 100 zł, ponieważ uścili opłatę łącznie 200 zł, w tym 100 zł za uzasadnienie, a należna opłata była 100 zł pochłonięta przez opłatę od uzasadnienia 100 zł.

Małgorzata Radomska-Stęplewska Ryszard Małecki Anna Kulczewska-Garcia